

Jens-Martin Eriksen

Natten er jordens skygge

198 sider

Alhambra Et godt bud på en bog der er skrevet i rigtig godt fortællerstil. Med lange sætninger, der kan tage pusten fra enhver, men som holder dampen oppe, som en rigtig god storyteller på scenen eller i selskabet gør.

En dreng vokser op alene med sin far -, i nogle husvildebarakker til at begynde med, og senere i et havnekarver ved fjorden.

Havnekarveret fungerer som et slags beskyttet område -; eller fjendtligt område afhængigt af brillerne der ser.

Der er uskrevne regler for overlevelse i kulturen, hvor man i den grad skal passe ind.

Man er mere end på den, såfremt man overtræder reglerne.

Der er meget at forstå i bogen, der er meget dobbeltlaget og ultra-tydig.

Der er masser af name- og geographi-dropping i bogen, lige fra Hasseris og Frimurerlogen i Ålborg, til tobaksfabrikken C.W. Obel, Limfjordsbroen, filmen Karius og Baktus, Vejgård og Øgadekarveret. Vi svømmer også i øgenavne som KludeLars og Finn Pølseskind.

Det virker godt i sammenhængen, ikke for meget, ikke for lidt, og det er gode metaforer at bruge i netop en roman om indfødte og udstødte, om man kan sige det sådan.

Jens-Martin Eriksen skriver godt, og han er god til at trække bogens handling op i deciderede filosofiske og religiøse niveauer. Når man først kommer godt ind i bogen, nyder man hans skrivestil.

Hverdagsrealisme, intellektuelt bid, følelsesmæssig dybdevækkelse og en god handling. Hertil en leg med ordene, der vækker behovet i læseren for selv at få tømt sig og få sat mening og netop ord på det, der rører sig i en og bliver registreret uden for en.

En spændende og anderledes bog.